

Jana Skaza

Nedosegljivost poguma

Pikica

Tako zelo si želim tisto tvojo drobno pikico. Ne, nočem je še sedaj, a želim jo čez nekaj let. Dana bi mi bila z ljubeznijo in tudi ti bi bil srečen, da si mi jo dal. Morda bi bila ta pikica rožnata, morda modra. Bila bi najino imetje, najin žarek in najino upanje. Skrbela bi zanjo in jo nosila pod srcem, vse dokler ne bi ta drobna pikica zrasla v otročička z velikimi modrimi očkami. Ta otročiček bi rasel in naju nagrajeval z nasmeški, prvimi besedami in z otroško ljubeznijo. Bil bi živ dokaz najine globoke ljubezni, ki nima konca ne kraja. Morda bi tega otročička nekega dne obdarila tako, da bi mi ti podaril še eno pikico.

Ko bi te najine pikice odrasle, bi prejele ali podarile rožnate ali modre pikice svojim ljubeznim. Midva bi lahko s ponosom dejala, da sva ustvarila nekaj, kar se bo prenašalo naprej.

Če tako pomislim, je ta zgodba čudovita, a manjka ji predzgodba, v kateri bi se midva našla.

Upanje

Želela sem biti voda in sonce hkrati, da bi lahko ribe grizle mojo kožo ter jo vlekse vase. Hotela sem se najti. Dvigovala sem se nad oblake in skozi popek mi je veter spuščal konico vžigalice. Razpuščeni lasje so začinili ušesa in ustvarili novo čašo nevidnih duhov.

Moji prsti niso bili več moji prsti in moja pesem ni bila več moja pesem. Besede so se mi zlomile in črke so popadale na kristalno knjigo časa. Kamenje so razpolavljala peresa jezika. Postala sem kozarec dveh vrelcev, katerih eden je ubijal poglede ter si iztikal oči. Drugi je ljubkoval žarek in potoval po njegovih vretencih nasmeha.

Potem ju je zdrobil človek. Razpršila sta se v tisoče milnih mehurčkov in sejala semena kakor regratova lučka. Težko je bilo najti vsa ta zrnca in jih zriniti v eno samo peščeno uro. Nekatera so se zgubila in padla na nerodovitna tla. Včasih jih s pečine sredi noči slišim, kako brez pomoči ječijo s svojimi klici in poginjajo kakor golazen.

Druga so vzkliła. Družijo se v krog neranljive mladosti. Vabijo me iskat bolečine in smrti razmnoževalke dolgočasje. Kažejo mi pot ljubezni in boja.

Ko sem jih začela polivati s kanglico vode, so se jim napele žile. Skozi luknje gobelina so začela tiščati svoje roke.

Vem, da hočejo k soncu.

Utelešenje hrepenenja

Odlučili so vato z mojih izvirov cvetenja. V enem samem zamahu so me zrušili, kakor da bi vse črede podivjale in se zapletle v mreže zadimljenega drobovja. Nasilno so mi vzeli toplo gnezdo in me presadili v prostor brez oblike. V koprnenju kresničaste slutnje so zablatili razlastitev mojih poti.

Ta zemlja mi ne ustreza, saj melanhonija curlja pod odeje. Odeje pa

pozabljajo skrivnosti. Silhueta obrisa pada na soj sveče, ki drobi ogledalo na neštete koščke preteklosti. Perfekcija glasu in forme razmejuje nasilno otrplost svetlobe. Maščevalna groza mi hripavo gazi pogled, in kakor da je na meni dvajset ton svinca, me tišči v poslednje središče tesnobe.

Globoko diham in hlastam za zrakom, ki mi ga zmanjkuje. Občutek imam, da ga pošastna tihota nevidne bolečine izsesava iz prostora. V mislih jasno vidim človeka, ki ga je napadlo desetine kač, in v ušesih jasno slišim njegove krike strahu v zadnjih vzdihljajih življenja. Resničnosti posojam telo, da lahko neomajno bistrim upor. Zatekam se v brezpotno shrambo časa. Branim se krste, ki so mi jo izklesali. V plamenih neprizanesljivih krutosti rojevam radostno hrepenenje nesanjanih gradov. V odsev mavričnega močvirja se ovijam, da se hrupna resničnost odbija od stene cvetnega prahu. Preprečujem jim dostop do bistva.

Krčim se v žarek, ki bo lahko skozi najmanjšo špranjo pobegnil iz prostora, v katerega so me zaprli. Potrebujem svetlobo, da bo moja moč lahko porušila množično butanje neznosnih vrat. In ko bom zmogla zdrobiti veselje nečlovečnosti, bom zadovoljila iskanje Kasandrinih klicev. Prepustila se bom vetru, da me bo odnesel na rodovitna, nezastrupljena tla. Utekočinila se bom, da bom lahko izbrisala podobo, ki so mi jo izklesali.

Takrat se bo iz tihe globočine moje izpolnitve izrezal iskren smeh, ki bo upepelil nasprotja jezika. Izginile bodo vse sponse. Objela bom misel, ki me bo vodila v tempelj odločnosti. Prepustila se bom nežnosti in se združila z angelskim petjem.

Stih usode

Kot voda, ki iz apnenca oblikuje čudeže kraških jam, sem zlagala opeko in jo spenjala v osvajalsko živahnost. Gradila sem s hitrostjo polževe sledi in z zanesljivostjo popkovnja metafor. Kristali mojega sveta so se lesketali v diamantni čaši nedolžnosti. Trmasto so se združevale vse niti in vodile v eno samo reko mladosti.

Naslajala sem se v usločenosti prerokovanj in tistega kovanca, ki se

je kotalil po mizi, nikakor nisem spustila čez rob. V tem mojem zalivu sem opustila moralo in se ponosno predajala govoricu telesa. In te opeke so se zlele v velikanskost edinosti. Brezizrazno so strmele v eno samo točko in prehitale odločnost ljubljenja.

Blodeče so te koraki zanesli v to bližino. Nisi prezrl, kajti s prstom so ti kazali središče vhoda, kjer bi ti s tistim žarom v očeh odprla vrata v razkritje slasti. V razmerju učlovečenja bi se lahko razkrival po brzicah neponovljivosti. Kakor orel, ki je najprej telo, bi lahko razročil paralizirano zavest. Opasal bi si presežek junaštva in potoval bi v stegna poljuba.

Vendar si bil silak, ki je z nekaj besedami zlomil plodnost skale, ki je pod bolečino tvoje sodbe neizdržljivo izžela ravnotežje. V skončanosti zavrnitve si me pahnil v votlo brezno stekle mračnosti. Po pobočju navzdol sem drsela med golim kamenjem, kjer sem puščala svojo kožo, ki je dihala zgodbe o zamujenem. Zgubila sem oči, iz katerih je vzhajal žarek, ki me je vodil k tebi. Odtrgale so se mi ustnice, ki so se pogovarjale s tabo, in razblinila se je misel dražljivosti.

Ko sem brezglasno treščila v osišče molka, sem bila v negibni omahljivosti brez telesa. Labodi so povესili svoje simetrične vratove v bolečo spoved nerazumljivosti in žarišče žalosti je prenikalo v pretok zatišja.

Sedaj ždim na tleh. Nimam glasu, vendar ostajam zvesta jeziku vere.

Dajem času čas, da bo imel še več časa in da bo čas postal večnost. Počivam med razvalinami opek in neizpolnjeno čakanje spet prerašča v pričakovanje.